

ки-те клеветницы; и всегда е като непрѣ-
ятель на човѣка; него иматъ и найло-
шевы-те човѣцы по свѣта. Слава-та е
достожелателна, обаче непостоянна стварь
е. Аѣпота-та [Хѣбавина-та] е любима,
но маловременна. Здравїе-то е драгоцѣнно,
но легкопрѣменително. Крѣпость-та е [а-
кость] похвална, обаче чрезъ старость-та
и болесть-та, легко се изгубка: сосѣ єдно
слово да речемъ, кой-то се хвали сосѣ крѣ-
пость-та си, вѣсма лжжи себѣ си; заще-то,
колкѣ слабѣйша остава човѣческа-та крѣ-
пость, кога бы е сравнили сосѣ друга не-
коа звѣрка крѣпость.

24. Само наꙗка-та е безсмертна и
Божестенна; найгорѣмо преимѹщество, сосѣ
кое-то се украшава човѣческо-то естество,
єсть разѹмъ и слово. Тїл дѣ-те нити отъ-
щастїе-то могатъ да се уничтожатъ, нити
чрезъ оклеветанїѧ могатъ да се стиматъ,
нити чрезъ болести могатъ да се разо-
ратъ, нити паки чрезъ старости могатъ
да ослабѣтъ. Само разѹмъ быва въ ста-
рости младъ, и време-то, кое-то сички-
те дрѹги уничтожава, на старость-та по-